

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobkyně: **TOURS AND RENT s.r.o.**, IČO 28691270
sídlem Pod Doubravkou 1348/10, 415 01 Teplice

zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8, Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2017, č.j. MPO 74029/2017

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 28. 11. 2017, č.j. MPO 74029/2017, a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 29. 8. 2017, č.j. MHMP 1300693/2017, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Václava Voříška, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2017, č.j. MPO 74029/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskoprávního, ze dne 29. 8. 2017, č.j. MHMP-1300693/2017, sp. zn. S-MHMP-542231/2017/C-Syn-4957, o uložení pořádkové pokuty podle § 137 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve výši 2 500 Kč za bezdůvodné nedostavení se na výzvu k podání nezbytného vysvětlení ze dne 26. 6. 2017 ve věci důvodného podezření z porušení § 1 odst. 1 v návaznosti na § 1 odst. 11 nařízení hl. m. Prahy č. 9/2011 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vydává tržní řád (dále jen „tržní řád“). Žalobkyně současně navrhla zrušení prvostupňového rozhodnutí.
2. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Jako jediný žalobní bod žalobkyně uvedla, že písemně odepřela výpověď, neboť je přesvědčena, že by případná výpověď mohla v daném případě přispět k jejímu stíhání pro podezření ze spáchání přestupku či jiného správního deliktu. Pokud správní orgán tvrdí, že předmětem podání vysvětlení mohly být i jiné skutečnosti, které právo odepřít výpověď nezakládají, pak tyto konkrétní skutečnosti nejen, že správní orgán neuvádí, ale především nese ohledně tohoto tvrzení důkazní břemeno. Žalobkyni svědčí právo odepřít výpověď jako celek, neboť výpověď je požadována před případným zahájením řízení ve věci porušení tržního řádu, a je tedy zřejmé, že v návaznosti na sdělené skutečnosti bude rozhodnuto o zahájení/nezahájení přestupkového řízení. V této souvislosti žalobkyně odkázala také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č.j. 6 As 128/2013-37, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „Kdyby stěžovatelka v reakci na předvolání sdělila, že hodlá odepřít výpověď pro ji či osobě blízké hrozící nebezpečí postihu za přestupek (např. v písemné omluvě k předvolání), byl by jakýkoliv další nátlak v podobě opakovaného předvolání či použití pořádkových opatření směřující k dostavení se ke správnímu orgánu vyloučen“. Názor Nejvyššího správního soudu je podle žalobkyně zcela jednoznačný a žalobkyně neměla důvod se na judikaturu nespolehat.
3. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že ze spisového materiálu je zřejmé, že se prvostupňový správní orgán snažil získat potřebné informace o tom, kdo je odpovědný za porušení tržního řádu, a to na základě výzvy ze dne 18. 4. 2017 a dále výzvy ze dne 15. 5. 2017. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo na základě zaslaných výzev zjistit osobu, která je případně odpovědná za porušení právního předpisu, správní orgán podle § 59 a § 137 správního řádu předvolal žalobkyni k podání vysvětlení, a to dopisem ze dne 26. 6. 2017. Statutární orgán žalobkyně se na předvolání ke správnímu orgánu nedostavil, přičemž důvodem nedostavení se byla skutečnost, že vysvětlením a předložením příslušných dokladů by mohlo dojít k ozřejnění otázky, kdo se přestupku dopustil. Žalobkyně se však měla na základě předvolání k podání výsledku dostavit a případně v části, která by se týkala možného sebeobviňování, podání vysvětlení odmítnout. V ostatní části však byla žalobkyně povinna vypovídat, neboť jako osoby podezřelé přicházely v úvahu také další fyzické osoby. K odkazu žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č.j. 6 As 128/2013-37, žalovaný uvedl, že i při respektování principu zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování měla

žalobkyně správnímu orgánu doložit požadované dokumenty, jež měly zásadně sloužit k získání informací o tom, zda a vůči komu má být zahájeno přestupkové řízení. Z uvedeného je zřejmé, že správnímu orgánu nebyla konkrétní osoba známa, neboť v takovém případě by rovnou bylo zahájeno řízení o přestupku, což se však v daném případě nestalo. Z těchto důvodů není možné aplikovat citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na daný případ. Žalovaný z uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby podané žaloby.

4. Žalobkyně následně využila svého práva a dne 11. 5. 2018 doručila soudu repliku k vyjádření žalovaného, ve které uvedla, že se neztotožňuje s názorem žalovaného, že měla odmítnout odpovědi pouze na některé z položených otázek. Zároveň poukázala na to, že cílem podání vysvětlení bylo zjistit, zda jednání konkrétních osob je žalobkyni přičitatelné či nikoliv. Pokud by v daném případě žalobkyně vypovídala o tom, zda osoby, které se nepochybně dopustily porušení tržního řádu, jsou jejími zaměstnanci, pak by výpověď žalobkyně mohla vést v konkrétním případě k přičitatelnosti tohoto jednání žalobkyni, tudíž by vedlo k jejímu obvinění, neboť minimálně některé z osob byly v rozhodné době jejími zaměstnanci. Pokud by snad skutečně existovaly otázky, které by chtěl správní orgán žalobkyni položit, aniž by současně vedly žalobkyni k sebeobviňování, pak měl žalobkyni vyrozumět. Existenci takových otázek však žalobkyně vylučuje. Zároveň žalobkyně uvedla, že v daném případě nebyla postižena za to, že nereagovala na výzvu ze dne 18.4.2017, ale za bezdůvodné nedostavení se k podání vysvětlení, proto tvrzení žalovaného o tom, že nedoložila potřebné dokumenty, je zcela irrelevantní. Žalobkyně nebyla ani povinna sdělit svůj vztah ke konkrétním osobám, které se dopustily porušení tržního řádu, neboť v takovém případě by docházelo k sebeobviňování.
5. Soud projednal věc bez nařízení jednání za situace, kdy žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila, a žalovaný k výzvě soudu nevyjádřil výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že i on s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)].
6. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že ve dnech 8. 3. 2017, 16. 3. 2017, 17. 3. 2017, 19. 3. 2017 a 27. 3. 2017 byly při provádění běžné hlídkové činnosti Městskou policií hl. m. Prahy, Obvodního ředitelství Praha 1, zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán přestupek podle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, spočívající v provozu koloběžek za účelem reklamy, resp. nabídky služeb, v rozporu s § 1 odst. 1 a § 1 odst. 11 tržního řádu. Nejméně v případě provedené kontroly dne 8. 3. 2017, 17. 3. 2017, 19. 3. 2017 a 27. 3. 2017 byla koloběžka označena na říditkách cedulkou s nápisem TOURS and RENT s.r.o. a uvedením IČO 28691270. Dne 18. 4. 2017 byla žalobkyně vyzvána k doložení dokladů, a to konkrétně smluv prokazujících zaměstnanecký nebo obdobný poměr kontrolovaných osob. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala sdělením, ve kterém uvedla, že k dnešnímu dni žádná z uvedených osob ve společnosti nepracuje, ani nevykonává obdobný poměr. Dne 15. 5. 2017 byla žalobkyně opětovně vyzvána k doložení smluv prokazujících

zaměstnanecký nebo obdobný poměr kontrolovaných osob s uvedením data, za které je smlouva požadována.

7. Dne 26. 6. 2017 byla žalobkyně vyzvána k podání vysvětlení, a to konkrétně dne 19. 7. 2016 v 9:00 hod. Na tuto výzvu reagovala žalobkyně doručením podání označené jako „Odepření výpovědi“, ve kterém uvedla, že podle věty první, části za středníkem § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odepírá výpověď, neboť by jejím provedením vystavila sebe, či jinou osobu blízkou stíhání pro přestupek, či správní delikt.
8. Správní orgán vydal dne 29. 8. 2017 rozhodnutí č.j. MHMP 1300693/2017, sp. zn. S-MHMP-542231/2017/C-Syn-4957, kterým žalobkyni uložil pořádkovou pokutu ve výši 2 500 Kč za bezdůvodné nedostavení se na výzvu ze dne 26. 6. 2017 k podání nezbytného vysvětlení ohledně doložení požadovaných potřebných dokladů. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že plně respektuje právo žalobkyně na odepření podání vysvětlení. Současně však poukazuje na to, že předmětem podání vysvětlení mohou být skutečnosti a okolnosti, které u předvolaného nezakládají právo odepřít vysvětlení. Odepření podání vysvětlení nemůže být v daném případě omluvitelným a akceptovatelným důvodem pro nedostavení se na předvolání, neboť předpokladem k tomu, aby vysvětlení určité osoby mohlo být podáno (případně odmítnuto), je fyzická přítomnost takové osoby u správního orgánu. Odepření podání vysvětlení a nedostavení se k podání vysvětlení je nutno chápat jako tentýž důvod pro uložení pořádkové pokuty.
9. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že předvolaná osoba je povinna dostavit se na předvolání k podání vysvětlení, v rámci jednání pak může ze zákonem stanovených důvodů podání vysvětlení odepřít. Předmětem podání vysvětlení mohou být skutečnosti a okolnosti, které u předvolaného nezakládají právo odepřít podání vysvětlení, přičemž žalobkyně nemohla dopředu vědět, na co bude dotazována. Odepření podání vysvětlení s odůvodněním rizika vystavení sebe nebo osoby blízké stíhání za přestupek nemůže být omluvitelným důvodem pro nedostavení se na předvolání. Žalobkyně byla povinna dostavit se na předvolání, vyslechnout kladené otázky, aby mohla dospět k závěru, zda má v dané situaci zákonné právo odepřít výpověď. Povinnost dostavit se na základě předvolání má rovněž statutární orgán. Výši uložené pokuty shledal žalovaný v souladu se zákonem a odpovídající okolnostem případu.
10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Ustanovení § 137 správního řádu upravuje postup správních orgánů při opatřování vysvětlení. Odstavec 1 tohoto ustanovení stanoví, že k prověření oznámení, ostatních podnětů a vlastních zjištění, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci

úřední, opatřuje správní orgán nezbytná vysvětlení. Správní orgán dále opatřuje vysvětlení potřebná k určení předpokládaného rozsahu podkladů pro rozhodnutí, stanoví-li tak zvláštní zákon. Vysvětlení může požadovat jen tehdy, nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jiným úředním postupem. Při opatrování vysvětlení se obdobně užijí ustanovení o předvolání (§ 59) a předvedení (§ 60). O odepření vysvětlení obdobně platí to, co pro odepření součinnosti při dokazování a zákaz výsledku. Odstavec 2 dále stanoví, že každý je povinen podat správnímu orgánu vysvětlení podle odstavce 1. Tomu, kdo bezdůvodně odepře podat vysvětlení, může správní orgán uložit pořádkovou pokutu (§ 62) až do výše 5 000 Kč. Podle odstavce 3 se o podání vysvětlení pořizuje záznam, který obsahuje údaje umožňující identifikaci osoby, která skutečnost sděluje, uvedené v § 18 odst. 2, vyličení předmětných skutečností, datum, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podle odstavce 4 záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.

12. Podání vysvětlení před zahájením řízení slouží správnímu orgánu k získání informací za účelem ujasnění si otázky, zda vůbec a případně vůči komu zahájit správní řízení. Z citovaného ustanovení, zejména z odstavce druhého, pak vyplývá, že každý je povinen podat správnímu orgánu vysvětlení, které požaduje. Správní orgán je však oprávněn požadovat vysvětlení pouze tehdy, jestliže rozhodné skutečnosti (tj. skutečnosti, které mají být předmětem vysvětlení) nelze zjistit jiným úředním postupem, např. od jiných správních orgánů (odstavec 1). Správní orgány při opatrování vysvětlení postupují obdobně podle § 59 správního řádu upravující předvolání a dále podle § 60 správního řádu upravující předvedení. Předvolaný je tedy zejména povinen dostavit se včas na místo uvedené v předvolání, přičemž nemůže-li se ze závažných důvodů dostavit, je povinen se bezodkladně správnímu orgánu omluvit a uvést důvody, které mu v tom brání. Nedostaví-li se předvolaný bez omluvy k podání vysvětlení, může být k podání vysvětlení předveden. Ustanovení § 137 odst. 2 správního řádu také dává správnímu orgánu možnost uložit pořádkovou pokutu v případě, že osoba, od které správní orgán požaduje vysvětlení, podání vysvětlení bezdůvodně odepře.
13. V daném případě je z obsahu spisu patrné, že žalobkyně byla prověřována v souvislosti s možným spácháním přestupku pro porušení § 1 odst. 1 a § 1 odst. 11 tržního řádu, kterého se mohla dopustit v souvislosti s jednáním konkrétních fyzických osob. Z tohoto důvodu byla předvolána k podání vysvětlení na den 19. 7. 2017. Dne 18. 7. 2017 žalobkyně zaslala správnímu orgánu podání, které označila jako „Odepření výpovědi“, ve kterém uvedla konkrétní důvody, pro které podání vysvětlení odpírá. Jednalo se konkrétně o důvod, že by mohla sobě nebo osobě blízké způsobit nebezpečí stíhání za přestupek nebo správní delikt. Následně se k podání vysvětlení dne 19. 7. 2017 nedostavila. Uvedené však není dle názoru žalovaného omluvitelným a akceptovatelným důvodem pro nedostavení se k podání vysvětlení. Takovým důvodem může být např. nemoc doložená lékařským potvrzením či doložený pobyt v cizině.

14. Podstatou projednávaného sporu tedy byla výlučně otázka, zda je písemné odepření podání vysvětlení (z důvodu možného vystavení riziku stíhání za spáchání přestupku sebe či osobu blízkou) omluvitelným důvodem pro nedostavení se k podání vysvětlení.
15. V této souvislosti je zejména třeba konstatovat, jak správně uvádí také žalovaný, že každý má povinnost dostavit se na předvolání ke správnímu orgánu. Tuto povinnost tedy má bezpochyby i podezřelý. Tento však má rovněž nezpochybnitelné právo výpověď ze zákonem stanovených důvodů odepřít, o čemž musí být řádně a prokazatelně poučen (k tomu zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č.j. 6 As 128/2013-37). Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí dále také zdůraznil, že podezřelý, byť mu svědčí právo odepřít podání vysvětlení, nesmí zůstat zcela nečinný a předvolání správního orgánu ignorovat, neboť v takovém případě brání správnímu orgánu v možnosti ujasnit si, v jakém procesním postavení vystupuje a jaká práva s tímto postavením spojená musí být respektována. Tato nečinnost proto může být postižena pořádkovým opatřením. Pokud však podezřelý na předvolání sdělí, že hodlá odepřít výpověď pro hrozící nebezpečí postihu za přestupek (např. v písemné omluvě k předvolání), je jakýkoliv další nátlak v podobě opakovaného předvolání či použití pořádkových opatření směřující k dostavení se ke správnímu orgánu vyloučen. Tyto závěry dále potvrdil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 18. 11. 2015, č.j. 9 As 106/2015-40.
16. Rovněž Ústavní soud se předmětnou otázkou zabýval, a to konkrétně v nálezu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, ve kterém dospěl k závěru, že „*[u]ložení pořádkového opatření (pořádkové pokuty) jen z důvodu nedostavení se k podání vysvětlení (tj. k podání informací) je v oblasti správního trestání vyloučeno, neboť je zapotřebí přísně respektovat i princip zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování, který plyne z interpretace čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách*“. Dále v citovaném rozhodnutí Ústavní soud doplnil, že „*vyplývá-li z dosud již zjištěných skutečností závěr, že předvolaný je pravděpodobným pachatelem přestupku, je vynucování jeho přítomnosti za účelem poskytnutí výpovědi, a to pomocí sankcí, problematické z důvodů porušení jeho práva garantovaného mu čl. 6 odst. 1 Úmluvy*“.
17. Ačkoliv se citovaná rozhodnutí vztahují k podání vysvětlení podle § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který byl zrušen ke dni 30. 6. 2017, je uvedený právní názor dle Městského soudu v Praze aplikovatelný rovněž na případy podání vysvětlení podle § 137 správního řádu, neboť základ obou právních úprav je v zásadě shodný. Použitelnost ustanovení § 137 správního řádu je však mnohem širší, když lze tohoto institutu využít nejen v souvislosti s jinými podněty došlými správnímu orgánu (nikoliv pouze na podněty o tom, že byl spáchán přestupek), ale také v souvislosti s vlastními zjištěními správního orgánu.
18. V daném případě lze proto konstatovat, že se ze strany žalobkyně nejednalo o bezdůvodné nedostavení se ke správnímu orgánu na základě předvolání a odepření vysvětlení, jak uvádí žalovaný, nýbrž o projev zásady zákazu sebeobviňování a sebeusvědčování tak, jak o něm hovoří Ústavní soud. Žalobkyně na základě předvolání správnímu orgánu předem písemně sdělila zcela konkrétní důvody, pro

které podání vysvětlení odpírá. Nezůstala tedy nečinná, předvolání k podání vysvětlení neignorovala, nýbrž se správním orgánem spolupracovala alespoň do té míry, aby mu umožnila ujasnit si, v jakém procesním postavení vystupuje a jaká práva s tímto postavením spojená musí být respektována, a to včetně práva odepřít výpověď. V takovém případě byl proto jakýkoliv další postup správního orgánu spočívající ve vynucování podání vysvětlení ze strany žalobkyně, a to včetně vynucování její přítomnosti, vyloučen.

19. Skutečnost, že za této situace nemohl správní orgán, jak sám uvádí, získat zásadní informace mající vliv na jeho další postup v celé věci, nemůže být ospravedlnitelným důvodem pro uložení pořádkové pokuty a porušení zásady zákazu sebeobviňování. V takovém případě měl správní orgán využít jiných nástrojů, které mu za tímto účelem svěčuje právní řád.
20. Soud dále neshledal akceptovatelným ani tvrzení žalovaného, že předmětem podání vysvětlení mohly být skutečnosti, na které se právo odepřít podání vysvětlení nevztahuje. Správní orgán přistoupil k předvolání žalobkyně poté, co na základě výzvy ze dne 18. 4. 2017 k doložení dokladů - smluv prokazujících pracovní nebo obdobný poměr kontrolovaných osob dle úředních záznamů z března 2017, žalobkyně nejprve reagovala sdělením, že tyto osoby nejsou ke dni sdělení v pracovním ani jiném obdobném poměru k žalobkyni. Na opakovanou a doplněnou výzvu ze dne 15. 5. 2017 k doložení dokladů již žalobkyně nereagovala. Proto správní orgán předvolal žalobkyni k podání vysvětlení, což koneckonců ani žalovaný nepopírá, jak vyplývá z jeho vyjádření k podané žalobě (viz strana 3). Z rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty ze dne 17. 7. 2017 je pak rovněž zřejmé, že důvodem uložení pořádkové pokuty bylo bezdůvodné nedostavení se na výzvu k podání nezbytného vysvětlení ohledně doložení požadovaných potřebných dokladů.
21. Z právě uvedeného tak lze učinit jednoznačný závěr o tom, že předmětem podání vysvětlení skutečně měly být pouze ty skutečnosti, pro které žalobkyni svědčilo právo podání vysvětlení odepřít. Otázka pracovního či jiného obdobného vztahu kontrolovaných fyzických osob a žalobkyně je zásadní otázkou pro posouzení přičitatelnosti jednání těchto osob žalobkyni a v konečném důsledku tedy zjištění, kdo je osobou odpovědnou za případné porušení tržního řádu. Lze proto dát žalobkyni za pravdu v tom, že pokud by na uvedené otázky odpověděla, vystavila by sebe riziku stíhání pro podezření ze spáchání přestupku.
22. S poukazem na shora uvedené důvody proto Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Současně soud zrušil také rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, neboť žalovaný, vázán právním názorem soudu by mohl v daném případě toliko rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty zrušit. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.
23. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobkyně byla v řízení o žalobě plně úspěšná, proto jí náleží plná náhrada nákladů řízení. Náklady

řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na právní zastoupení ve výši 10 200 Kč, které sestávají z odměny dle § 6, § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v celkové výši 9 300 Kč za 3 úkony dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (tj. převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika ze dne 3. 5. 2018), přičemž odměna za 1 úkon právní služby činí 3 100 Kč, dále náhrady hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, tedy za 3 úkony právní služby celkem 900 Kč. Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 13 200 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. února 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

